

IZGUBLJENOST

Čez okno hiti,
v daljavo beži,
daleč od mene in tebe,
v neskončnost drago mi.

V večno daljavo,
levo in desno po poti.
V večni temi obup nastane,
v eni sami misli se zavrti,
v nesmisel se spremeni.

Obrne nov list na prag.
Na pragu misel leži.
Kdo sem jaz in kdo si ti?
Večna bela zapuščenost,
ki čaka na poraz.
V svoji beli luči
čaka in čaka na moj poraz.

Nikita Chanel Kolar, 8.a

PLATONIČNO

Ljubljen platoničen človek
danes je prenehal,
prenehal se je truditi,
prenehal srečo loviti,
prenehal je in obupal nad seboj.

Verjeti začel sam v sebe je - toda
sreče ni našel.
Ni imel želje po čustvih,
vendar želel si jih je,
tako močno,
da sam sebe izgubil je.

Ultimat doletel ga je:
Srečo najdi ali ljubiti si želi!
Odločil se je za ljubezen - vendar,
če le v gostoti vzrok bi bil,
za tisto.

Če bo kdaj prišel dan,
ko ne bova skupaj ...
boš ti še vedno sijal,
kot zlato v mojih spominih.

Nikita Chanel Kolar, 8.a

ČAS

Sovražnik je moj čas,
ker ura teče,
me dohiteva in mineva,
sovražnik je moj čas.

Ker nima prostora,
je večkrat naša mora.
Je kot zamišljena planota,
a vseeno nam je vrednota.

Brezčasno teče naš čas,
kot v prazno ...
A zanima nas.

Filip Vek, 8.a

SVOBODA

Moja svoboda
je moj čar,
ker je kot voda,
mi je mar.

Jaz jo imam,
nekdo je nima,
a je vsem
en tak problem.

Ker je svoboda kot moda,
se spreminja,
a vedno na nekaj spominja.

Tako lahko potaplja
ali osvaja naša življenja.

Zakaj je svoboda vprašanje?
Zakaj ni dejstvo?
Je problem,
ki nima meje.

Filip Vek, 8.a

KOREN

Račun čaka in ura tiktaka.
Učilnica tiha je postala,
saj učiteljica koren je napisala.

Poklican je bil Tim.
K tabli pristopi in
možgane vklopi.

Vzame kredo
in pogleda po razredu blede.
Le kdo mu bo pomagal,
da ne bo omagal?

Zasliši se glas: »Tri!«

Tim postoji.

Le kaj lahko izgubi?

Napiše odgovor tri.

Nakar se ves razred zasmеji,

ko se učiteljica za glavo drži.

Naslednjič Tim bo računal sam,
učenju bo zelo predan.

Korenjenje mu še ne gre,
zato v torek k dopolnilnemu gre.

Ana Katarina Napast, 8.a

JUTRO

Majhna kaplja z lista kane
in kot dež s soncem travnik hitro
vstane.

Le en šum
in le en glas,
se sliši iz daljave.
Čebelica v svet vihra
in se marljivo smehlja.

žarki svetlobe še tebe zbudijo iz
sladkih sanj.

Jutro takšno je prav dobro,
jutro takšno je prav mirno,
jutro takšno je res sladko,
zato se še ti pripravi,
da bo teklo vse gladko.

Lana Galun, 7.a

Ko noč počasi se pelje v dan,

MOJ PES

Zase bi rekel,
da sem ljubitelj živali,
a moj pes
je tisti ta pravi.

Me zjutraj pri vratih pozdravi,
maha z repom in me povoha,
saj se veseli,
da ga nekdo počoha.

Je moj dober prijatelj.
Ko pridem domov,
pri vratih me čaka,
če je potrebno tudi do mraka.

Marko Vindiš, 7.a

MEDVEDEK PRIPOVEDUJE

Podnevi prav sam sem,
a ponoči ...
me punčka stiska v roki,
da ji srce ne počí.

Prav lepo mi je,
ko nekdo stiska me,
a ko me izpusti,
se mi kar zavrti.

Tako se mi je zavrtelo,
da mi je v glavi kar zagrmelo.
Padel sem na tla.

Ojoj, kako umazana so bila!
A med vso to umazanijo,
sem videl zlato kočijo.

Tam v kotu daleč stran,
pa čaka miška,

da pride na plan.
Zdaj, ko še vsi spijo,
greva midva na čudežno misijo.

Končno je prišel tisti čas,
da tudi igračke gremo v vas.
V vasi čaka nas
stari dobri dedek Mraz,
da nam da navodila,
za naša nova opravila.

Igračke čaka naporno leto,
saj jih čaka nalog nešteto.

Vsa utrujena medvedek in miška,
se odpraviva nazaj,
v najin umazan raj.

Lara Rošer, 6.a

KO NE VIDIMO IGRAČ

Ko ne vidimo igrač,
lahko delajo, kar hočejo
in tudi tisto, kar nočejo.

Ko jih ne vidimo, klepetajo,
se tudi lahko igrajo,
a ne uničujejo stvari,
da ne bi mama izvedela za ta reči.

Če mama izve za te reči,
bo potem rom pom pom
in otroka boli.

Jaša Pernat, 6.a

SKRIVNOST

Včasih zgodi se,
da skrivnost tlači me.
A ne vem zakaj,
tišči me kot le kaj.

Včasih zgodi se,
da učiteljica ujame me.
A nisem še pripravljena,
zato poskrbim,
da nihče ne gane se.

Ko je konec ure,
me je malo sram.
Zato pohitim,
da naslednje ure ne zamudim.

V razredu me vsi sprašujejo,
kakšna je moja skrivnost.
Jim ne povem,
ker se tega ne grem.

Vsak svojo skrivnost ima,
ki jo v sebi skriva.
vsakega je kdaj sram,
zato veliko časa preživi sam.

Lina Varl, 6.a

DNEVNIK

Dragi dnevnik!

Kako sem,

vprašaš me.

Če po pravici povem,

še sama ne vem.

Kaj delam jaz, zanima te.

Pišem pesem,

v kateri s tabo pogovarjam se.

Enkrat ta pesem končati se mora.

Kmalu še ne,

saj veliko idej imam še.

Razumeš me ti?

Petsto misli naenkrat

mi v glavi beži.

Dragi dnevnik,

kako si pa ti?

Se kdo za temi

papirji posmehuje mi?

Zakaj v tebe pišem rada?

Res ne vem,

kako je to postala navada.

Zakaj sprašuješ me ti razne stvari?

Boljše vprašanje:

zakaj ti jaz vedno z veseljem
odgovorim?

Nikomur se ne mudi.

Ti res nestrpen si.

Dragi dnevnik,

res cenjen si ti.

Jaz ne pustim,

da te kdo drugi dobi.

Spet vprašaš me ti,

zakaj toliko pišem v tebe,

saj ti bo zmanjkalo strani.

Tebe zapreti bom morala,

saj drugi dnevnik bom kupila.

Sama sebe presenetim,

ko sekundo razmišljam

in že se strani posvetim.

Roka sama po papirju hodi,

saj razmišljati nikomur ne škodi.

Dragi dnevnik,

kaj sploh sem jaz?

Sem samo zmes snovi

polna misli?

Sprašujem toliko stvari,

ampak nimam želje,

da mi sploh kdo odgovori.

Dragi dnevnik,
s tabo pogovarjam se.
Mogoče v kakšnem svetu
obratno je,
kjer jaz dnevnik sem
in tiho poslušam te.

Prostora mi zmanjkuje.
Mislim, da bo za danes kmalu konec.
Ti odgovoriti mi ne moreš.
Kdo bi vedel,
če me razumeti hočeš.
Nimaš izbire,
če z menoj pogovarjal bi se ali ne.

Mogoče pa odmor rabiš?
Odgnati me nočeš,
a počivati hočeš.
V nedogled pišem ti,
verjetno hočeš že zaspati.

Dragi dnevnik,
nasvidenje zaželim ti,
a samo do jutri.

Talia Marie Zidanšek, 6.a